

Kuvataidearvio: Tiko Tiko vie verkkaisista aamuhetkistä absurdeihin unikuviin

10.2.2021 20:00 Päivitetty 11.2.2021 06:56 Mira Arkko

Pekka Hepoluhta, Jari Jula ja Markku Arantila: Tiko Tiko, aamu – päivä – yö. Galleria Kone Hämeenlinnan Verkatehtaalla 2.3. saakka.

Jari Julian Kenelle lamput soivat kuvaa päivää.

Maaliskuun alkupuolelle asti kantahämäläistä näyttelykevättä rikastuttaa kolmen helsinkiläistaiteilijan, **Pekka Hepoluhtan** (s. 1957), **Jari Julian** (s. 1961) ja **Markku Arantilan** (s.1960) uutta tuotantoa esittelevä yhteisnäyttely.

Tiko Tiko, aamu – päivä – yö -kokonaisuus keskittyy vuorokauden eri vaiheisiin niin, että jokainen taiteilija käsittelee omaa osaansa.

Hepoluhta, Jula ja Arantila kuvailevat teemaansa ajanjaksoksi, jonka voi nähdä vertauskuvana ihmiselämälle, kulttuurikaudelle tai vaikka maailmankaikkeudelle.

Taiteilijat ovat teoksissaan pohtineet vuorokauden vaiheiden merkityksiä elettyinä elämänä. Hepoluhta, Jula ja Arantila ovat kaikki työskennelleet taiteen parissa jo yli kolmenkymmenen vuoden ajan, ja heidän teoksiaan löytyy useista merkittävistä taidekokoelmista.

Tiko Tiko, aamu – päivä – yö koostuu kolmen visionäärin maalauksista ja sekatekniikkateoksista.

Keskenään erilaisia ilmaisuja edustavat teokset ja harkittu ripustus muodostavat yllättävän ja omalaatuisen, mutta samaistuttavan kokonaisuuden. Aamu-teemaan keskittynyt Hepoluhta kuvaa unenomaisen utuisissa maalauksissaan omastakin kokemuspiiristä tutun viipyilevän aamuhetken.

Hän osoittaa, että esittävästä elementeistä ja perinteisemmästä asetelma-aiheesta löytyy vielä virtaa. Hepoluhdan väreilevissä ikkunakuvauksissa, kuten Työhuone aamulla I ja II, arkiset astiat ja ikkunanpuitteet saavat ansaitsemaansa tilaa ja merkitystä.

Verkkaisen aamuviipyilyn jälkeen katsoja siirtyy vuorokauden seuraavaan hetkeen, päivään.

Jari Julan käsittelyssä siihen mahtuu monenlaista. Jula tuo kokonaisuuteen kiehtovan eklektisen muotokielensä, jonka myötä hänen teoksistaan löytävät paikkansa niin kuvataiteilija **Viggo Wallensköldin** (s.1969) muotopuolia ihmisfiguureja muistuttavat hahmot kuin kuvapinnoilla risteävät filminegatiivaiheet.

Taiteilija osoittaa hallitsevansa myös isoon mittakaavaan työstetyt abstraktiot ja väririnnastukset sekatekniikkamaalauksellaan Katoa.

Markku Arantilan tulkinta vuorokauden viimeisestä vaiheesta ei jää Hepoluhdan ja Julan varjoon.

Arantilan yö on visualisoitunut kokonaisen seinän nielaisseeksi Yövärtio-sekatekniikkakokonaisuudeksi, joka käsittää kolmekymmentä samaan kokoon työstettyä teosta.

Tämä yö ei tosin ole siitä levollisimmasta päästä: esille on päässyt kokonainen absurdiin uninäkyjen armeija ja hämmästyttävän tasa-arvoisilla äänillä pauhaava kuvallinen polyfonia.

Kokonaisuuden vinksahaneet hahmot, surrealistiset maisemat, seassa risteilevät kirjaimet ja musteläiskät esteitä muistuttavat siluettit saavat rauhallisen unen ystävänkin toivomaan, että joku yö pääsisi itse kurkistamaan tähän Arantilan kuvittamaan absurdiin unimaailmaan.